

[Alfred Jensen.]

begaæet mod Tjenestemændene. Det kan derfor heller ikke forbydes, at Tjenestemændene, hver Gang der er en særlig stor Stigning i Pristallet, møder op hos Finansministeren og anmoder om at faa mere i Tillæg, end Loven hjemler dem. De blev modtaget venligt sidste Aar og fik et ekstra Tillæg, men de burde have haft 2; i Aar burde de have 3, men de faar kun 2, ja, for nogle bliver det dog ikke til 2.

Tjenestemændenes Forhandlere har godkendt det, der her er foreslaaet, men jeg er ikke helt sikker paa, at det bliver almindeligt anerkendt hos Tjenestemændene. Jeg tror nemlig, at Tjenestemændene stadig ønsker at faa den fulde Dækning, som Loven vilde have givet dem, hvis ikke det store Interval var der.

For øvrigt ser jeg med Glæde, at Finansministeren har indtaget samme Standpunkt til Prisstigningerne som jeg, nemlig at de virker ulige paa de forskellige Indtægtsgrupper; de Prisstigninger, vi har faaet nu, virker stærkere paa de lavere Budgetter end paa de større. Det skulde glæde mig, om dette Skridt skulde blive efterfulgt af flere, saa at vi fik Pristallet udregnet efter de forskellige Budgetter, thi derved vilde der opnaas en mere retfærdig Regulering af Lønninger, Renter og Understøttelser. Desuden mener jeg, at Forslaget, som naturligvis diskuteres med megen Interesse blandt Tjenestemændene, bør sendes ud til Tjenestemændene med Forespørgsel om, hvorvidt de er tilfredse med det Tillæg, der bydes, eller om de ikke ønsker at faa Mygdal-Hullet helt slettet. Vi er naturligvis Tilhængere af, at der ydes dem det Tillæg, der er foreslaaet, men vi synes, det var rimeligt, om Tjenestemændene selv fik Lov til at udtale sig om Tillægget.

Korsgaard: Naar det nu snart aarligt tilbagevendende Forslag om Regulering af Tjenestemandslønningerne er til Behandling, kan jeg ikke lade være med at mindes Perioden Madsen-Mygdal, da de nuværende Regeringspartier med Voldsomhed vendte sig imod, at man indførte den Ordning, at 3 Portioner, om jeg saa maa sige, faldt bort. Man maatte jo i Konsekvens heraf tro, at naar disse Partier fik Magten, saa skulde det være forbi med denne Afgrund, om man maa kalde det saa, men hvad sker der? De vil jo aldeles ikke vedstaa det, som de dengang stillede Tjenestemændene i Udsigt. Det er her som paa saa mange andre Omraader, at de Herrer er store til at give Løfter, men det kniber undertiden

i nogen Grad med at indfri dem. Jeg maa hævde, at det, der her sker, og det, der skete i Fjor, er ikke det, som Tjenestemændene kunde have ventet, og hvis der var sund Sans hos Tjenestemændenes Fler-tal, hvad jeg er bange for der ikke er, men jeg haaber, at der er det hos et stort Mindretal, vilde de sige, at her er aldeles ikke noget at takke den nuværende Regering for. Det er nemlig ikke nok med, at denne Regering ikke giver, hvad man maatte formode den vilde give, men det, der er meget værre, og som i hvert Fald Tjenestemændene skulde have Forstand nok til at kunne se, er, at takket være den økonomiske Politik, Regeringen fører, er det netop, vi har den Situation, at Kronen i saa mange Henseender ikke er nær det værd, som den skulde være, hvilket atter giver sig Udtryk i, at vi, om jeg saa maa sige, er kommet over Afgrunden i Tjenestemandsløven. De nuværende Regeringspartier har altsaa, til Trods for at de har den fulde Magt, ikke gjort det ringeste Forsøg paa at ændre dette Forhold.

Det er netop den sørgelige Baggrund for det hele, at man giver nok nogle Penge, men den Udvikling, som Samfundet er inde i, gør det nødvendigt, der her sker, og som altsaa ikke er Udtryk for det, Regeringen har stillet i Udsigt tidligere. Nu bruger man den Façon, at man har spurgt Tjenestemændenes Organisationer, og saa siger man, at de har sagt god for dette her, og saa siger man dem Tak. Jeg maa sige, at med det Nummer i Erindring, som daværende Trafikminister Friis-Skotte lavede, at han spurgte Statsbanernes Tjenestemands yngre Aargange, om de ikke syntes, det var rigtigt, at de ældre Aargange skulde gaa af, naar de var 65 Aar, dog saaledes at forstaa, at man ikke kunde antage, at det vilde virke paa de yngre Aargange, saa at de, naar de naaede den passende Alder, ogsaa skulde gaa af, giver jeg overmaade lidt for den, til en vis Grad, Komedie, man spiller med Tjenestemændenes Organisationer. Man bringer dem under et Tryk, og de maa naturligvis finde sig i, at man laver Ting, som jeg daarligt kan tro de i Virkeligheden kan mene er rigtige. Og som mit Partis Ordfører har sagt: det, man gør, er, at man laver den bestaaende Lov principielt om. Det er første Gang, man gør det, og hvad er saa Begrundelsen? Man siger, at Fødevarer er steget mere end andre Varer i Pris, og som Følge deraf maa det være paa de smaa Indtægter, man giver de fulde to Portioner, hvorimod man altsaa ikke giver det paa de højere. Men jeg maa henlede i hvert Fald